

Letnik II.

v lažnjivi obleki.

Štev. 1.

Izhaja v mesecu dvakrat, kedar ga je volja. — Veljá celo leto 2 gold. 40 kr., pol leta 1 gold. 20 kr., četrť leta 60 krajc. Posamezne številke se dobivajo po 10 kr. v Klerr-ovi bukvarnici na velikem trgu št. 313.

Svarilo!!!

Celo leto že se klati po Ljubljani mrčes z imenom „Brencelj“, zelo sitna in nevarna žival. Kje se je rodil, ni znano, tudi se ne vé, kdo je njegov oče, boter itd. Kršen ni po liberalni šegi, je tedaj nevernik, enak divjakom na otokih velikega morjá, kajti — čujte! — živi se od krvi našega života.

Vrh tega je mrčes jako nadležen, zelo surov, kajti ne spoštuje niti ljubljanskih konšt. očetov, niti jiskrovega ministerstva, loti se brez strahú naših najbolj važnih veljakov in nosov, razsaja in divjá med našo mameluško deco in se vseda celó c. k. poglavarjem na nos.

Že smo mislili, da je naš, kajti vjeli smo ga bili v mrežo, a — glej ga vraga! — izfrčal nam je in odleteč nam je dal vsakemu še prav krepko brco.

To početje je predrzno, velika sramota naši časti. Kaj bo rekel svet, gledé na to, da mi vsi nismo v stanu vničiti tega mrčesa, in se vendar bahamo, da smo poveljniki vsega mesta!

Mrčes se nam bo v pest smejal, če se bomo očitno z njim ravšali, in bati se je, da bi nas v še hujše zadrege ne spravil. Pot, na kateri smo ga hoteli zasačiti, ni prava, poiščimo si drugo.

Zdaj je prav lepa prilóžnost, ko je mrčes nastopil drugo leto svoje starosti in bo v kratkem nastopil čas, v katerem se cepijo kozé. Na noge tedaj, rojaki in renegati!

Da pa vsak tim bolj pozná sitneža, naj naznamimo tu njegove znamenite lastnosti. „Brencelj“ je

1. skoz in skozi lažnjivec, celó njegova obleka je lažnjiva, kar si ne upa skrivati;
2. nima še nikakoršnega reda in ni ud ljubljanskega konšt. zbora;
3. pred njegovim stanovanjem ni nikakoršne policijske straže;
4. ne belí svojih žgancev z Dežmanovim maslom in jih ne poliva s tropinami nemške kulture;
6. je neizrečeno svojeglaven, kajti izhaja, kedar ga je volja;
7. je jako malo vreden; velja celo leto le 2 gold. 40 kr., pol leta 1 gold. 20 kr., četrť leta 60 kr., tedaj toliko ko nič; kdor pa svojo osebo tako nizko ceni, ni vreden, da živi;
8. bo svojo lažnjivo obleko celó premenil v koledarjevo, ktera bo menda zopet jako malo vredna, ker jo bo prodajal po 25 krajc., čeravno bo skoro 80 vatlov dolga;
9. žuga vsakemu, kdorkoli se hitro ne naročí, da mu bo joj; tedaj ni liberalen, ker sili naročnike, da plačajo; je tedaj roparske rodovine;

Gledé vsega tega ne moremo si kaj, da svarimo ljudstvo pred tem mrčesom, kateri nam mnogo več škode naredi, kakor jo je v stanu „Tagblatt“ poravnati.

Kdor bi se pa vkljub temu predrznil vzeti ga pod svojo streho, so mu namenjene najostrejše kazni; preklel ga bo ljublj. konšt. zbor; zarotil ga žlahni plemen liberaluhov in nemškutarska nebesa so mu vekomaj zaprta.

Pazite, izvoljenci! V kratkem bo sodnji dan, ko bo zapela „Tagblattova“ trobenta in predrla nacionalno meglo, na kateri se bo pokazal Regenmož in ločil s „prokletimi grabljami“ pleve od žita, črnuhe od liberaluhov, nemškutarje od Slovencev. Prvi bodo sedeli na njegovi desnici in praznovali „ferfassung“, druge pa bo pahnil v nacionalno temoto, kjer bo veči jok ko na Jančah in škripanje s slovenskimi zobmi.

Dano v našem glavnem mestu Blatnavas v nedeljo po konšt. treh kraljih v drugem letu nemškutarskega našega vladanja in v četrtem naše 99. blamaže. Blatnovaško ministerstvo.

Vošilo za novo leto.

O vod' šlo je staro leto.
Blo po grabljah je prekleto;
Je veljal le lib'raluh,
Vladal le nemškutarsk' duh.

Pele so nam le neslane
Pisane nemčurske vrane
Svojo pesem grdih strun;
Dost' zaslužka 'mel vohun.

Solnce b'le „proklete grablje“.
Mir v Dalmac'ji ostre sablje;
In v Ljubljani gemajnderat
Večkrat se blamiral rad.

Boljši leto naj napoči,
Prost Slovenec naj poskoči;
Naj pokaže se prostost,
Naj nemčur gre žabam gost!

Da bi v letu, k' nastopilo,
Ugodno se nam vse rešilo.
Voši „Brencelj“, znan' črnih,
Vsak'mu, če tud' lib'raluh.

Ko pa pride dōba nova,
Beži liberalna sova,
Takrat hitre vam nogē,
Da odnesete petē.

Ministerstvu stole 'z lipe,
Nikdar iz nemčurske sipe;
Ta ustava slaba je,
Naj le rakom žvižgat grē. ●

Za njo Dežman se poberi,
Svoje grablje brž operi;
Grozno so že umazane,
Nam od daleč že smrdē.

S sabo vzemi lib'ralizem,
Svoj nemškutarsk' katekizem;
S sabo vzem' „gemeinderat“
In nemškutarsk' magistrat.

Veš, da slaba vsem je paša
Nam neslana tvoja kaša.
Tvoje maslo nam smrdi,
Se kultura kisla zdi.

Župan naj te daleč spremi,
Piskra tudi s sabo vzemi;
Ko odide počen lonč,
Publih govorov bo konč.

Naj Kasmacher, doktor straha,
Tud na pudeljnu odjaha.
Heureich naj se z njim odprav',
Njemu želod bodi zdrav!

Kljunu naj pa zvezda sveti,
Ktero si je dal pripeti
Na nemškutarski svoj frak;
Dobro naj drži jo trak.

Šraj naj dalje se pretepa,
Saj je včas' pravica slepa;
Kdor slovensk' je renegat,
Ni se mu ničesa bat'.

Turnarji, ubog' fantiči,
Naj vam varhi bodo briči.
Da brez straha spančkate,
Včasih mal' nagajate.

Vi ljubljanski lib'raluhi,
K' ste za lib'ralizem gluhi,
Imejte vsak po tisuč straž,
Ne strašite se blamaž!

„Brenceljnu“ pa srēna želja —
Skakal bode od veselja —
Če bo mogel letos reč':
„Tisuč naročnikov več!“

Brencelj gratulans.

Kaj še?

Konšt. liberaluški rod na Slonenskem sploh, posebno pa v Ljubljani dá očetu „Brenceljnu“ od nekdanjega dokaj opraviti. Ni preteklo še leto, kar je spravil v veliko zadrego državnega pravnika, kateri je bil zaradi njega obsojen, da plača stroške preiskave in obravnave.

Vsak človek bi mislil, da bo to konšt. liberaluhom dober nauk, da se ne bodo dali nikdar več zasačiti na tako smešni poti, ko nekdanj, ko so poslali dunajskemu ministerstvu ono imenitno spomenico, zavoljo ktere je državni pravnik v velike stroške zagazil. Ta skušnjava je le toliko hasnila, da zdaj menda ne bodo več pošiljali angeljev na Dunaj s spomenicami, ampak le spomenice same.

Zopet ste jo vdeli! Kdo neki je dal tehtnemu gospodu Maliču, znanemu prijatelju „Brenceljna“, velikansko misel v glavo, da je nasvetoval zopet spomenico do ministerstva! Ne bo li nikoli konca blamaž?! Mož, kateri je dobro študiral ustavo in dobroto — vina, nasvetuje spodbudnico ministerstvu, da bi se držalo sedanje ustave!

„Brencelj“ bi nič ne rekel, ako bi gosp. Malič poginjal se za vinorejo, pšenico, iz ktere se peče beli kruh, ali za rejo telet, kapunov itd., kajti v tem je mož zveden, to se mu bere na okroglem obrazu. Da pa stopi čez vojnice in se loti državne ustave, tega mu „Brencelj“ ne bo nikdar odpustil.

In vi drugi, možje inteligencije in kapitalstva, „lešerbe“ glavnega mesta, lučice v nacionalni temoti, gojitelji krav, ktere dajo mleko za maslo vaše znamenite kulture, pritrđite predlogu in sprejmete, podpišete in podkrižate že drugo spomenico, ko še prva ni pozabljena! In to v očitni seji, da vsak sliši, vsak bere! Kedar „Brencelj“ kaj enakega izkuha, se zapre v svojo sobico in ne črnhne besedice.

Naj še pride kak liberaluh k očetu „Brenceljnu“ s prošnjo, da bi ga zagovarjal! Figa! Nikdar več! Kaj

mislite, da si „Brencelj“ še želi kake obravnave? Mislite li, da frči le za policijo in da nima drugih naročnikov ko c. k. državno pravdnštvo?

● Pojte se solit! Če nimaste družega opraviti, pojte rakom žvižgat, vsaj ne boste počekali dragega papirja. Kaj bo mislilo ministerstvo o tej spomenici! Morda bo mislilo, da jo je „Brencelj“ iztuhtal.

Tega pa že ne!

„Brencelj“,

pa ne muha, kakoršne letajo vam po glavi.

Volilci idrijskega okraja!

Bliža se zopet čas, ko boste stopili k volilni čepinji, da si izberete vrednega zastopnika svojih zadev v deželnem zboru. „Brencelj“, kateri se vedno ozira na občno mnenje in pozná skoro vsako velikansko glavo v naši deželi, je preštel te dni vse veljake, ki bi bili zmōžni sedeti tik Kljuna, Dežmana, Kromarja, Kalteneggerja itd. in našel možá, kteremu ga menda ni para; on je konšt. velikán, veliko vreden, ker ljubljansko mesto za-nj plačuje velik davek, on je najviši v konšt. ljubljanskem mestnem zboru in je na mestne stroške in v blagor cele dežele šel na Dunaj se blamirat; on je že enkrat, izvoljen v Novem mestu, po nacionalni večini deželnega zbora bil pahnjen iz deželne dvorane in drugi pot mu ni manjkalo več ko blizo 100 glasov, da ni bil izvoljen, kajti vjel jih je — 7. To pa je gotovo premalo za možá, kterega čisla vsa nemškutarska stranka in ljubljanski liberaluhi.

Oziraje se na blamaže, ktere je ljublj. konšt. zbor pod njegovim vodstvom do zdaj že vjel in ktere ga še čakajo, Vam „Brencelj“ živo priporoča svojega dobrotnika

dr. Jožka Suppppppana,

mного zasluženega načelnika 30 ljubljanskih konšt. jogrov, in tim toliko več, ker je mož že dal si pomeriti čisto nove

hlače, naročil si nov črn frak s svilo podšit, tri komolce dolgo pinjo in si dá že, nadjaje se dobrega vspeha, „štucati“ bodeče brke.

Obljubil je dalje, da tistih goldinarjev, ktere bi mu plačevala dežela zato, da bo na stolu v deželnem zboru trgal hlače, ne bo vsaki dan proti zapil, ampak jih nekaj na stran položil. Mož je sicer Tirolec, pa je že čez štirideset let star, tedaj je v stanu vstrezati vsem tirjatvam konšt. liberaluhov.

Obljubuje tudi za vsak glas po tri funte Dežmanovega masla in Vam bo nakupil v Idriji njive, na kterih se bo pridelovala nemška kultura.

Glejte, to je mož, za Dežmanom prvi, kteremu gré liberaluška čast in hvala, kteri je v Ljubljani pomnožil število policajev in bo tudi v Idriji menda vsakemu volilcu postavil stražo pred hišo in dal po dva angelja varha s sabljami, da ga spremljata po vsih njegovih potih.

Tedaj, še enkrat, vrli volilci! Vaš krik na potu k volilni čepinji naj bo: „Živijo gosp. dr. Supppppan, vrli domorodec! Živila inteligencija in kapital! On je vreden, da za nas vse sedi!“

Brencelj,

predsednik konšt. odbora za volitve.

Rešpehtarjova kuharica.

To je foljk! Zadnič sem nekaj plavšala, pa so me djali v „Brenceljna“! Skor vse je blo za brat, kar sem povedala. Frajnjih so zgruntal moja geršoft, da je to od mene, in so me votli fort spoditi; še le k' sem zažihrala, da tist dan je bla per men ena pekantarca, so mi verjeli, da je ta vse ferratala.

Če me bote še enkrat v „Brenceljna“ djali, ne bom nikoli več ne puštoba povedala.

Moj gospod rešpehtar so že zdrav. Nekaj cajta jih je glava bolela, in jamerkacelj ni votel fort, zdaj pa so spet bolj volje, ker se jim je forčritgajst izkadil. — Frajncam se nekaj ferdrisa, da jih Slobenerji tako od strani gledajo; de's glih pravjo, da nočjo bit Slobenerce, vendar bolj šacajo brhke in šikovne slobenarske fante, koker špicaste in švoh nemškutarške, kteri znajo scer fajh hofirat, pa družga nič. Frava nočjo vidit nobenega Slobenca v hiš in se strašno kregajo, če ga kdo le v misel vzame. Pravjo, da so pre grobi in nimajo dost pildenge in legrenceje al kal. Človek še ne zastop dost tajč, da bi znal vsako besedo zgovort.

Gospod rešpehtar so prav kerle, vsak dan jim kaj nov'ga v glavo pade. Gun dan so imel menda gmajndesraticengo. Gospod rešpehtar so tud zraven, ldje pravjo da zato, ker majo velik trebuh.

Preden so šli v zicengo, sem jim mogla prinest tri krugelce pira in en firkelj vina, da so se perpravli. Tistga purgelmajstra pedinarca, k' je menda v vicah, mi je drug dan pravla, da ji je prefesarjeva kuharica pravla, da je zvedla od finoncratove kuharce — kok so te imena špasne! — da je gospod rešpehtar v zicengi eno antreso na ministronte k šprahi pernesel; pa sej jest ne vem, kaj je tak antres, men ga nardi vsalej en štedent, ktermo dam kak štikelc prate.

More že bolj kunšten antres bit, ker so ga štirje tuhtal. Jest sem šla enkrat nalaš v cimer in sem mal pošpegala,

da b' kakšno besedo zamerkala, pa so me prec abšafal in nisem mogla nič zvedet.

Našmu Johanu je pravil tist šlibar, k' ga je prepisal, da je not nekaj, kar ne dopade Slobenerjam. Menda je že spet kakšen ferfašengfest; saj smo predpustam in zdaj vse nori.

Od tist'ga cajta so naš rešpehtar vsi v luftu; včeraj še niso zamerkali, da je bla župa persmojena in krompir slab roštan. V cajtih pa so prov žleht volje. Enkrat, menda je blo po let, k' so mogli h krvav riht jet zavolj „Brencel-a“, k' so feršvornar al kaj takga, so strašno klel in rekli, da ta krota ni vreden, da žvi, in da se morejo sami pomujat na krvavo rihto zavolj tacga guncveta. Pa že menda niso bli tavgljih za feršvornarja, ker so kmal spet peršli po štengah dol in se jim je zlo feržmagal, da jih je „Brencelj“ zavrgel; tačas so nov „župentof“ razbil, k so slišal, da „Brencelj“ ni nič dovžen.

Golt! Jest tle plavšam, domá pa se mi bo rajš persmodil in frava me bojo šimfal. Če se v fašeng ne omožim, bom pa en drug bart spet kaj povedala, če me ne bote v „Brenceljna“ djali.

Zahvalnica.

Dunajsko ministerstvo blatnovaškemu.

Slavni zbor!

Dopis, kteri nam je došel, nam je prav všeč. Vidi se, da je pišac, kteri ga je pisal, umetnik v svojem delu, kajti skor vsaka črka je lepa, debele in tenke črte so prav po pravilih lepopisja.

Tudi papir je lep, menda najlepši, kakoršen se dobiva v Ljubljani. Le škoda, da ni prav čist, kajti ljubši bi nam bilo, ko bi ga nam bili poslali praznega.

Kedar si vnovič zmislite kako zaupnico ali kaj enacega, prosimo, da jo za-se obdržite in nam pošljete kaj več pól in ne le eno, ko v omenjenem slucaju.

Kar nam ni prav po volji, so podpisi, s kterimi ste papir pomazali. Drugi pot bodite bolj varni, kajti črnilo imamo že na Dunaji tudi.

Trgovec, ki kupuje pri nas papir za škrniceljne, je cenil vrednost dopisa na 1½ krajc., za kar se vam srčno zahvalujemo.

G. I. Skra.

Pogovori.

Tone. Kakošne nasledke bo imela adresa ljubljanskega konšt. mestnega zbora, ktera se je sklenila po nasvetu g. Maličca?

Jože. Hm! Če bo mož še več enakih dobrih misel imel, bo po Ljubljani vino v kratkem v ceni poskočilo.

**

Tone. Sram te bodi, Jože! Danes si pijan, ko da bi bil na strelišču.

Jože (jecljaje). Ti-i-i-ho, Tone! Ja-a-a-z nisem pi-pi-pijan, a-a-ampak pri-i-i-pravil s-s-sem se, da-a-a si bo-o-om zmislił a-a-adres-sso.

**

Tone. Povej mi, Jaka, najkrajšo pot do ljubljanskega „gomistrata!“

Jaka. Zaupij pred Dežmanovim gradom „živijo“, in precej ti jo bodo pokazali.

**

Tone. So li nemčurski liberaluhi kršanske vere?

Jaka. Menda ne, ker tudi o postu in celó veliki petek Slovence jedó.

Verjetne novice.

Te dni gré ljubljansk mestjan, sicer dobra duša in do kosti zdrav, v Maliččevo gostilnico in pije poliček vina. Vrnivši se domú je ves raz sebe, divjá in kriči, da

je groza in piše neprenehoma adrese. Drugi dan ga boli neizrečeno glava, vendar se proti večeru ozdravi. Nihče ni vedel vzroka te prikazni, kajti pri Maliču se pije dobro vino. Pravijo pa, da odslej vsak, kdor ga tam pije čez polček, dobi tako bolezen, da tri dni vsak košek papirja z adresami počeka.

**
Dalmatinski upor je končan. Pravijo, da se bodo odrezani nosovi in ušesa pripeljali v Avstrijo na somenj; pa bo malo kupčije, ker je v Avstriji še obilno dolgih nosov in ušes. Sliši pa se, da se bodo vislice prenesle v slovanske dežele in celo družba ljubljanskih liberaluhov si misli nakupiti teh mašin, menda zavoljo — hrastovega lesa, iz kterege so izdelane. Vojaki, kateri so zgubili nosove in ušesa, se mislijo oglasiti za mnogovrstne službe, češ, da jim bodo potem vnovič hitro izrastli. Ni dvomiti. Probatum est!

30 jogrom!

Ministerstvu ste adreso poklonili,
Vendar glavno reč ste pozabili:
Pismo vaše brez „adrese“
Pošta adresatu nese,
Ni „adrese“ treba b'lo,
Ker bo nazaj na Vas prišlo.

Ustava.

(Prihodnji govor gosp. Dežmana.)

Ustavna in ustavoljubna gospôda! Stavim, da vsak vé veljavnost ustave. Ustava je namreč postava, po kateri se sme na ustavni poti ustavljati na ustavo naslonjenim tirjatvam ustavo-sovražnih narodov, kateri se ustavljajo ustavoljubnim postavam; na poti ustave se prav lahko nastavi ustave sovražnikom, kajti ustava stavi naš slabo stoječi stan nad vse druge narode, dokler se ustavlja ustava protustavnim nastavam, stavim, da je naše stalo stanovitno,

stoječe nad ustavo, ktera nam prav dobro stoji, čeravno nas nič ne stane, ker je po našem kopitu stavljen. Kratko rečeno: Ustava stavi ustavoljubnim ustnežem mastne kose na mizo, ustave ustajavcem pa — prazne sklede.

Če hočemo tedaj stalno stati, stopimo za stalo ustave in se ustavljajmo, čeravno ustavnim tirjatvam ustave protivnikov, kajti brez ustave je naše stalo nestanovitno, stavim, da, ako pade ustava, pademo tudi mi ustavoverneži tako, da na ustavni poti ne bomo več v stanu ustati.

Recept,

kako se naredi iz čisto slovenskega mesta nemško.

Vzemi veliko poslopje in napravi gimnazijo, da zamorejo profesorji živeti; profesorje presadi iz nemške zemlje na slovensko in jih polivaj z vladno plačo. Potem nasadi med priproste mestjane nekaj oddelkov vojaščin s častniki, prideni nekaj c. k. uradnih. Iz vsega tega naredi se v kratkem „kazino“, „konšt. društvo“ itd. Vse to se nekaj časa meša, in če to mešto pogledaš skozi vladne očali, se ti pokaže nemškutarska in velja celo za nemško.

„Brencelj“ medicus.

Vprašanje.

Če je gospoda Maliča stala že misel, da naj se pošlje adresa na Dunaj, dvanajst masecev, koliko je stala tistega, kateri jo je spisal? Koliko je vredna?

„Brencelj“, radovedna muha.

Protest.

Hudobni ljudje so razglasili po mestu, da sem adreso ljubljanskega konšt. mestnega zbora na ministerstvo tudi jaz podpisal. To je nesramna laž, kajti dosedaj še nisem prav nič podpisal.

† Zakrajšek,

absolviran jurist desete šole na Vrhniki.

Žabe in vol.

(Basen.)

Žabe so kvakale na vso moč v močvirju in strašile plašne zajce. V svoji ošabnosti mislile so, da je ves svet njihov, kajti jako ponosne so bile na svoje močno ragljanje. Kedar se je bližala kača, so hitro poskakale nazaj v blato in potihnile, kedar pa je bilo varno, so se napejale, da je bilo groza, in nadlegovale zbrane v trumah celo okolico.

Ako jih je hotel kdo pregnati, jelo je deževati iz višave, in marsikdo, ki je preganjal jih, pregloboko v močvirje zabredel, je obtičal v velikem blatu, kterege pa so žabe metale po vsakemu, kdor jim ni bil všeč.

Nekega dne zagledajo žabe velikanskega vola ob bregu. Njegov glas je bil tako močan, da so se tresla tla.

To je žabe osupnilo. Posvetujejo se, kako bi vola prekosile, se zberó, pijó in se napejajo tako dolgo, da vse — popokajo.

Nauk: Kdor je žabjega rodú, naj ostane žaba in naj nikdar ne misli, da bo, napejaje se in kvakaje, dosegel ponosno velikost vola, kajti enega vola glas več izdá, kakor kvakanje celega žabjega zbora.

„Brencelj v koledarjevi obleki“ se bo izlegel konec meseca. — Tiste gg. naročnike, kateri naročnine za leto 1869 še niso plačali, vljudno prosimo, da to brž storé. Kdor je prejel list na ogled in se ne misli naročiti, naj blagovoli ga brž nazaj poslati.

Vredništvo.